

[Erling Dinesen.]

ville have fået. Det er ikke lønmodtagernes skyld. Det er simpelt hen regeringens forkerte økonomiske politik, der er årsag hertil.

Derfor har vi også under de forhandlinger, eller man kan kalde det drøftelser, som har været ført i 21 mands udvalget, ikke bare peget på det aktuelle antiinflationsforslag. Vi har også peget på andre ting, og vi har meget stærkt understreget, at det ikke er lønningerne, der er for høje, og det er heller ikke dyrtidsreguleringen, der har skabt inflation her i landet. Det er først og fremmest spekulationsgevinsterne ved salg af jord, fast ejendom og nu også af ejerlejligheder, som giver mulighed for et kæmpeforbrug, som der naturligvis ikke er og ikke kan være produktionsmæssig dækning for. Det er på disse områder, vi mener regeringen burde sætte ind, og det synes jeg vi har sagt klart og tydeligt adskillige gange.

Vi har også gjort opmærksom på, at alene i perioden fra 1965 til 1969 er jord- og ejendomsværdierne her i landet, når vi ser bort fra nybyggeri og forbedringer, steget med over 50 milliarder kr. Det er klart, at det har givet forbrugsmuligheder for alle, som har optaget tillægslån eller solgt ejendomme i denne periode med store fortjenester. Der har næsten været tale om benzin på inflationsbålet ved den udvikling, vi her har oplevet.

Vi har peget på, at der må en betydeligt skærpet kapitalvindingsafgift til. Vi har peget på, at de store formuere må med ind i billedet. Det kan ikke bare være lønmodtagerne, som hver gang skal holde for. Vi har sagt til regeringen, at skal renten bringes ned, så må den kapital, vi har — og vi er jo et kapitalfattigt land — først og fremmest anvendes til samfundsvigtige formål.

Her ligger det vel sådan, hvad jeg tror regeringen efterhånden må erkende, at den økonomiske sagkundskab har givet udtryk for, at regeringens ophævelse af obligationsrationeringen i 1968 simpelt hen var en politisk brøler af dimensioner. Jeg tror, det var af prestigemæssige grunde, man gjorde det, og det var vel også af prestigemæssige grunde, at man igennem nogle måneder ved hjælp af en 4-5 milliarder kroner fra Nationalbanken holdt renten kunstigt nede. Det mener jeg må med ind i billedet. Derfor har vi peget på, at det er nødvendigt at genind-

føre en fornuftig rationering af obligationerne, og vi har peget på, at vi må have sikret erhvervsbyggeriet, eksportindustrien og meget andet, som er nødvendigt, og som jeg ikke skal gå nærmere ind på. Jeg synes nok, alt dette må med ind i billedet af situationen, så det ikke blot er et spørgsmål om, hvad der skal ske med dyrtidsreguleringen.

Statsministeren sagde — og det kan han såmænd nok have ret i — at der har været tale om en rekordlønudvikling i 1960erne her i landet. Vel, det er rigtigt. Lønningerne er steget lidt stærkere her i landet i 1960erne end i en række andre lande, som det er naturligt for os at sammenligne med. Men har der ikke også været tale om en rekordudvikling i den økonomiske vækst i dette land? Har der ikke været tale om en rekordudvikling i produktion, i eksport, altså en øget produktivitet og en øget konkurrenceevne, fordi lønpresset simpelt hen har tvunget virksomhederne til at rationalisere i stærkere grad, end de ellers ville have gjort? Det er jo det, der er sket. Hvorfor er man da så bekymret for det?

Statsministeren siger videre, at det ikke bare er lønmodtagerne, for de erhvervsdrivende rammes også, og prisstoppet rammer ikke lønmodtagerne. Nej, det gør det ikke. Hvor effektivt det er, kan diskuteres, men det gælder kun til 1. marts, og vi har ikke fået noget som helst at vide om, hvad der sker efter denne dato.

Jeg fik ikke meget svar på alle de mange spørgsmål, jeg stillede. Statsministeren siger: jeg kan ikke og vil ikke svare på, hvad forhandlingerne skal resultere i. Det har jeg heller ikke spurgt om. Jeg skal ikke remse alle de spørgsmål op, jeg har stillet, for jeg er klar over, at jeg ikke får nogen forklaring på det, det bliver i alle tilfælde sådan en Rousseauforklaring, der bliver tale om. Men jeg synes nok, det havde været rimeligt, om man på en række konkrete områder havde fået svar. Jeg vil da gerne understrege, at det ikke kan være meningen, at man skal svare på noget — hvorved man f.eks. over for de statsansatte forringer sin forhandlingsposition. Det mener jeg heller ikke jeg har spurgt om. Men der er så sandelig en række relevante spørgsmål i forbindelse med det, regeringen har sagt den ønsker at gennemføre, som folketinget måtte have krav på at få at vide.